

SKRÍMSLIÐ

1. Tað var um ein halgan dag
man meg rættum minna:
bóndin fór a skógvin burt
epli og aldin at finna.

Niðurlag:
Vinturin líður, summarið kemur,
jørðin gerst so bliða,
grør so fagurt aldin undir líða.
2. Tað dregur at tí myrka æli,
sólin líður at fjalli,
bóndin vildi fegin og fúsur
heima verið til halla.
3. Tað dregur at tí myrka æli,
dagurin leið at kveldi:
bóndin vildi fegin og fúsur
heima verið í veldi
4. Tað lættir í tað myrka ælið
lýsir um leið so langa:
bóndin sá á skóginum skrímslið
mikið móti sær ganga.
5. Skrímslið kom úr jørðini upp,
mikið er Óðins evni,
tigultalv í hendi ber
og beint á bóndan stevndi.
6. Búgvíð talv í hendi bar
av hvíta flabeini;
so vóru teir terningar
av reyðargulli reina.
7. Risin so til orða tekur,
ríkur av trøllskum alvi:
”setist niður, sötin mín,
vit leikum títt við talvi!”
8. Bóndin svaraði og segði: „nei,
tað má ei so vera,
eg havi ikki lært at leika talv
ella nakra skemdan gera.”
9. ”Tú manst ljóta at leika talv,”
svaraði tann tussin harði,
”kosta skal høvur mítt ella títt,
men hvørki góðs ei garðar.”
10. Bóndin dvaldist ei leingi tá,
hann fann uppá tey ráð:
hann dregur uppá seg sigurhandskar,
sigur mundi hann fá.
11. Bóndin leyt tá leika talv
tóat hann treyður vildi,
so fell teirra fundur út
sigurin honum fylgdi.
12. Teir telva títt, teir telva dátt,
hvørki um góðs ei garðar,
risin tapti lív og lund
høvur og heysin harða.
13. ”Í talvi hevur tú vunnið meg
og manst væl av gávur rósa
lova nú mær at loysa lív,
sum sjálvur tú vilt kjósa”.
14. ”Lovi eg tær at loysa lív,
flyt mær fram ið fyrsta;
virtur og vín og aldinsvín
og alt tað, ið lív kann lysta!
15. Tú skalt mær til hallar føra
breiða borg og langa
bæði við veggir og vingarðar
alla ævi standa.

16. Har skal gólv á grundum vera
av hvítum marmorasteini
rævur av seigum sifrisviði
veggir av filabeini.
17. Har skal gólv á grundum vera
tigulstein sum tinna,
takið takt við blýggi blátt,
tað besta sum man kann finna.
18. Har skullu seggja seingir síggjast
gjørdar við gólvið niðri
bæði við beð og blæur á
fullar av Fenixfiðri.
19. Har skullu seggja seingir síggjast
av dýrum dúni full,
síðan alt við purpurklæði
og reina reyðargull.
20. Har skal kelda kurtalig,
góðan grip skal kalla,
gull við dýrar drykkir tá
vítt um verøld alla.
21. Har skal kelda kurtalig
alla ævi renna,
har skal eingin livandi
til sótt ella sjúkdóm kenna.
22. Har skal eingin sjúkur verða,
fyr enn sjálvur lystir at deyða,
ella eg høggi høvur av tær
sum ein hund til heyg.
23. Har skal eingin sjúkur verða,
fyr enn sjálvur lystir at velja,
ella eg høggi høvur av tær
sum ein hund til heljar.
24. Har skal bæði matur og drekka
flytast fram at borði.”
risin vil ikki láta lív,
hann játtar í hvørjum orði.
25. Bóndin fagnar brúður blítt,
hann kemur heim á kveldi:
”vænta man eg virðið mítt
vaxa brátt í veldi”.
26. Bóndans kona til orða tekur
tók so sárt at gráta:
“so man skrímslið skiljast við teg,
tú manst lívið láta”.
27. Bóndin sovnar alvæl fast
blítt á brúðar armi,
risin sankar gullið saman
troyttur og tungur av harmi.
28. Skrímslið fór bæði um sjógv og sand,
dalir og førslu fjøll,
hann flutti borg í bóndans garð
við góðs og gripum øll!
29. Han mundi honum til hallar føra
breiða borg og langa
bæði við veggir og vingarðar
alla ævi standa.
30. Hann mundi honum til hallar føra
tað var ið tað fyrsta
virtur og vín og aldinsvín
og alt tað, ið lív kann lysta!
31. Har mundi gólv á grundum vera
av hvítum marmorasteini
rævur av seigum sifrisviði
veggir av filabeini.
32. Har mundi gólv á grundum vera
tigulstein sum tinna,

- takið takt við blýggi blátt,
tað besta sum man kann finna.
33. Har mundi seggja seingir síggjast
gjørðar við gólvið niðri
bæði við beð og blæur á
fullar av Fenixfiðri.
34. Har mundi seggja seingir síggjast
av dýrum dúni full,
síðan alt við purpurklæði
og reina reyðargull.
35. Har mundi kelda kurtalig,
góðan grip skuldi kalla,
gull við dýrar drykkir tá
vitt um verøld alla.
36. Har mundi skal kelda kurtalig
alla ævi renna,
har skuldi eingin livandi
til sótt ella sjúkdóm kenna.
37. Har mundi bæði matur og drekka
flytast fram at borði,
risin vildi ei missa lív,
hann helt væl síni orð.
38. Bóndin kemur út árla morgun
glaður fyri uttan vanda:
han sær eina stóra borg
fyri sínum durum standa.
39. Bóndin kemur út árla morgun
sær sær einki at meini,
risin treiv um hansara lær,
hann klóraði hann inn at beini.
40. Bóndin kemur út árla morgun
alt fyri uttan sýt,
risin treiv í hansara kvið,
so indrini hingu út.
41. Bóndin liggur á grønum vølli,
- mestur er hann deyður,
teir studdu hann inn á borgina,
hann kendi tá ikki til neyð.
42. Bóndin heilsaði brúður blítt,
tá hann kom heim á kveldi,
tað eru kongar tíggju og tólv,
minni hava makt og veldi.
43. Bóndin er bæði fegin og blíður,
mildur av gævuleiki,
tað eru kongar tíggju ella tólv
minni hava ráð og ríki.
44. Bóndans kona er búgvín við barn
(ber) sknúður og skarlak reyð:
”eg eri tí rædd av risans ráðum,
hann tryggjar á bóndans deyð”
45. Bóndin hevur alt, ið lív kann lysta,
bæði úti og inni,
troyttast man nú tungan mín,
eg skemti ei longur á sinni.